

FİLİSTİN HALKININ YÜRÜYÜŞÜ SÜRÜYOR

Her Cuma yapılan “Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü”, İsrail’in vahşice saldırılarına rağmen büyük bir cesaretle devam ediyor.

Diğer taraftan Hamas ve İsrail’in karşılıklı roket atışları da sürüyor. 8 ve 9 Ağustos günü Hamas ve İsrail karşılıklı yaptıkları roket atışlarından sonra, Hamas, İsrail’e yönelik saldırılarını durdurduğunu duyurdu.

Ertesi gün ise iki farklı eylem yaşandı.

Bir tarafta onbinlerce İsraili Tel Aviv’de parlamentonun onayladığı “Ulus-Devlet Yasası”na protesto etti. Ulus-Devlet Yasası, İsrail’de yaşayan Arapların ve diğer halkların dillerini, dinlerini, kültürlerini yok sayarak, İbrance’yi resmi dil, Museviliği de resmi din kabul ediyor.

Filistin’de de binlerce kişi yine Gazze sınırına yürüdü.

Bu hafta yapılan Geri Dönüş yürüyüşü’nde biri ambulans çalışanı, 3 kişi İsrail keskin nişancıları tarafından öldürüldü.

Filistin ve İsrail halklarının siyonizme karşı mücadelesi, elbet başarıya ulaşacaktır.

Savra Savra Hatta Nasr!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

15 - 29 Ağustos 2018 / S 55 / 1 TL

AYAKLANMA VE İSYANLAR DÖNEMİ

Ekonomik kriz patladı ve yıkıcı sonuçlarını şimdiden göstermeye başladı bile. Fabrikalar birbiri ardına kapanıyor, üretim duruyor, işçiler fabrika önlerine konuyor, işçi ücretleri ödenmiyor, sanayici kapitalistlerin önemli bir kısmı iflasla karşı karşıya.

Bunu şehir küçük esnafının iflası izleyecek. Bankalar, kredi borçlu dükkan, tarla, ev sahiplerinin kapısına dayanmaya başladı. Ev ve işyeri kirasını dolar ya da başka bir döviz cinsinden ödeyenler perişan haldeler. Çoğu, mal sahibinden ya çıkış alıyor ya da kirayı ödeyemedikleri için mahkemelik olmaya başladı.

Hammadde ve ara malı bakımından dışa bağımlı sanayi gerekli ithalatı yapmak için ihtiyaç duyduğu döviz bulamıyor; bulanı da satın alamıyor. Bu, Türkiye tekelci kapitalizminin yapısal sorunudur.

İşten atılmayla, işsizlikle, açlıkla, iflasla, eldekini avuçtakini kaybetmeyle karşı karşıya kalanların dış gıcirtıları her taraftan duyuluyor artık. Burjuva sınıf, işçi sınıfını sokağa itiyor. Küçük köylü, şehir esnafı, ücretli çalışanlar işçi sınıfına yaklaşıyor. Dinci faşist iktidarın, sermaye sınıfının toplumsal desteği hızla eriyor.

İktidar, süreci “vatan, millet, Sakarya” edebiyatı ile kotarma derdinde. Elinde “yerli ve milli sopsa” önüne geleni tehdit ediyor. Artık kodamanlar da Reis’in tehdidi altında. Dengesini her geçen gün yitiren, saldırganlığı artan bir iktidar var. “Cumhurbaşkanlığı

yönetim sisteminin” karşı-devrime hızlı bir tek merkezli hareket üssü sağlarken, devrimin vuruşlarını da tek bir odakta topladığına işaret etmiştik. Kriz, bu gerçekliği geniş yığınların bilincinde de bırak hale getirecek. Kriz, devrimci imkanlarla birlikte derinleşiyor!

Sorunu Türkiye ile ABD arasındaki bir çatışma olarak gösterenler emekçi sınıfları ve ezilen halkları aldatıyor; emperyalizme karşı devrimci duyguları kullanarak dinci faşist iktidarı, faşist devleti desteklemenin yollarını döşüyor. Sosyal reformist partiler ve CHP bu yola girdiler bile.

İşçi sınıfı, emekçiler, Kürt halkı, yoksul kitleler düzenin girdiği bu krizden bir devrim için yararlanmanın, burjuva egemenliğini yıkmının yollarını bulmalılar.

Ayaklanma ve isyanlar kaçınılmaz! Leninistler, devrim ve iktidar hedefiyle ayaklanmaların, isyanların en önünde yürümeye hazırlanmalılar. İşçi sınıfını, Kürt halkını, emekçileri kendi programlarının doğruluğuna ikna etmek için geceyi gündüze katarak çalışmalı.

Devrimci hedefler ve devrimci sloganlar devrimin toplumsal güçlerine; ısrarla götürülmeli. Emekçi sınıflar, Kürt halkı kendilerine devrimin yolunu gösterenleri mutlaka görecek ve unutmayacaklar!

>>Editör...

ABD İLE KRİZ

ABD’li rahip Brunson’un casusluk iddiasıyla tutuklanması ABD ile “kriz”e neden oldu. Hikaye bilinmiyor: Erdoğan’la Trump Brunson’un İsrail’de tutuklu bir kadınla takası konusunda anlaşmış; İsrail, Trump’un telefonu üzerine kadını bırakıp Türkiye’ye postalamıştı ama Erdoğan tarafı Brunson’u tahliye edip ABD’ye göndermek yerine “ev hapsine” tabii tutmuştu.

ABD yönetimi “tufaya” getirilmiş olmanın öfkesiyle, küplere bindi. Türkiye’nin Adalet ve İçişleri Bakanına maddi yönden kıymet-i harbiyesi olmayan yaptırım karar aldı: iki Bakan’ın ABD’de olmayan mal varlıklarını dondurdu.

3

Kapitalist Toplum Hızla Dağılıyor

C.Dağlı

2

Geçim Değil Devrim Zamanı

Şiar Coşkun

4

Yeni Bir Dönemin Başlangıcı-3

İ.Cevat Çetiner

5

Kavramlar Bir Gönül Bağlı Hikayesi

Kenan Kızıl

8

Devrimleri Yazmak Devrim Yapmak

Ali Varol Günel

9

Yaklaşan Fırtına

Taylan Işık

11

"Seçimden sonra göreceksiniz dolar da faiz de düşecek" sözleri hatırlatılan Erdoğan: "Hangi seçim olduğunu söylemedim..." Zaytung

Son Dakika - A.B.D'den dönen heyetten ilk açıklama: "10 dolarlık hamburger bile 55 lira olmuş. Daha da gitmeyiz artık..." Zaytung

"Hizmette Sınır Yok!"

Bu yazıya nerden başlamak gerekir diye düşünüyordum. Gazeteye genç emekçilerden çokça okur mektupları geldi, geliyor ve gelmeye de devam edecek. Acımasız bir sömürü sisteminin ve dinci-faşist bir iktidarın egemen olduğu ülkemizde, genç bir insanın okurken üniversite sonrasına çok hayal kurma ve onları gerçekleştirme şansı olmuyor maalesef, bu hem genç insanların sefalet içinde yaşamasından hem de herhangi bir devlet vs. desteği göremeden hayata kendi çabalarıyla tutunmalarından kaynaklanıyor.

Ben de hayata tutunmayı çalışan bu koca cüseyse sahip genç emekçi kitlesinin bir neferiğim yalnızca. Dört yıl üniversite okumak falan derken, zaten sefil şekilde geçen en güzel gençlik günlerimizin bitmiş bulunuyor. Hemen ardından ise çoğu genç insanın, üniversite mezununun mecbur kaldığı o acımasız herhangi bir duygusal, insani yan taşımayan çalışma yaşamına, daha doğrusu emek gücünü bolca satın para kazanmaya çalışma günlerine, ben de ulaşmış bulunuyorum.

Üniversiteyi İstanbul'da okumak iyi, güzeldi insanın gözü açıldı, kültürlendi falan demek bir yana, ben devletin verdiği, burs alabilen ve bunu geri ödemek zorunda olmayan şanslı üniversiteli gençlerden biriydim. Şanslı dedime bakmayın, devletten karşılıksız burs alırken devletin yurdunda kaldığımda 'karşılıksız' aldığım bursun çoğunu geri ödettirmeyi onlar ihmal etmiyordu.

"Üniversiteyi mi bitirdin istediğin kapı sana açılacaktır" diyen sermayedarlar ve onların çarkından beslenen gerici eğitim sisteminin unsurları, şunu söylemenin üzerinden ustalıkla atıyorlar: Üniversiteyi bitirmiş olsan da okul

okumamışsan da kapitalist sistemde artık hiçbir şey değişmiyor, çünkü tek-elci kapitalizmin gelmiş olduğu aşamada kafa ile kol emekçisi kesinlikle birbirinden ayrılmaz durumdur. Okul okumuş bir çevirmen, doktor, avukat nasil saatlerce ayakta kalmak, yorulmak, birilerine emek gücünü satmak zorunda ise işçiler, yaşamı üretenler de aynı durumdadırlar. Fakat elbette bunun ekonomi politisini okursak işçilerin meta üretimi yapması onları farklı bir yere koyacaktır.

Şimdi de benim gibi milyonlarca genç insanın, geçmek zorunda olduğu o zorlu sınava değinelim. Sınav dediğime bakmayın, aslında bu bir sınava, sınav veya seçim değil. Dünyamızın acımasızca sınıflara bölündüğü günümüzde milyarlarca insan emek gücünü satarak hayata tutunmaya çalışırken, bir avuç ise servetlerine servet katarak yaşamlarına devam ediyorlar. İşte bu hayatın kendisi sınav olmamakla kalmayıp kendisini bir zorunluluk olarak biz gençlere hissettiriyor.

Toplumsal yaşamın her yerinde, okulda, sokakta, işyerinde, fabrikada o amansız, uzlaşmaz çelişkiyi hissediyorsunuz. Benim de çalıştığım yer, kendini bir "dünya markası" olarak ifade ediyor. Onların dünya markası olmasını ürünlerinin kaliteli olmasına mı, müşteri memnuniyetine mi; ya da farklı bir yerden bakarsak ucuz emek gücü, yoğun iş yükü

ile emekçilerin sırtından bolca kar elde edip servetine servet katmasına göre mi belirleyeceğiz? Burjuva dünyanın ideolojuları, uzmanları bir şirketi, bir markayı ya da bir ürünü dünya markası olarak tanımlarken, ne kadar iyi pazarlandığına, ne kadar iyi hazırlandığına ve ne kadar etkili sunulduğuna bakarlar.

Fakat sermayeye çalışan bu "uzmanlar" her zaman işçilerin, emekçilerin o ürünün iyi sunulabilmesi, daha iyi basılabilmesi ve daha iyi pazarlanabilmesi için çektikleri sıkıntılara, acılara, zorluklara asla değinmezler. Olur mu? Bir ürünün ya da şirketin dünya markası olmasını her zaman onun tepesindekilerin, onu idare eden veya sadece basılması için gerekli sermayeye sahip olanların başarısı olarak göstermek, onların başarısıyla yaptığı bir iştir. Büyük bir şirkette çalışıyorsunuz diye diğer emekçilerin, işçilerin yaşadıkları sıkıntıları yaşamıyorsunuz anlamına gelmiyor.

Örneğin, işe başlarken İŞKUR kursiyeri olarak 3 ay boyunca çalıştığımız yerin, kadrolu olmanız durumunda size sunduğu hakların hiçbiri olmadan çalışmak zorunda bırakılıyorsunuz. Yani kadrolu çalışan emekçilerden farklı olarak, ne sendikaya üye olma, ne prim

alma, ne de ek ücret gibi haklardan yararlan-

Dhaka'da Öğrenciler Yol Güvenliği İçin Sokakta

Bangladeş, Dhaka'da binlerce öğrenci ve sembolik olarak okul üniformaları giymiş genç, ülkenin uygulanmayan kara yolları kanunları ve kötü yol şartlarını protesto etmek için yolları kapattı. Şehrin dört bir yanına trafik kontrol noktaları kuran gençler, polise ve hükümet yetkililerine kanunların uygulanabileceğini göstermeye çalışıyor.

Dhaka'daki protestolar, hiçbir gerileme göstermeden ikinci haftasına girerken, protestocular 28 Temmuz'da bir otobüsün durağa girmesi sonucu ölen 2 ve yaralanan 29 kişi için adalet istiyorlar.

Sürücü, başka bir otobüsle yolcu almak için yarışırken aracın kontrolünü kaybetmiş ve durakta bekleyen yolculara çarpmıştı. Bangladeş'te birbirleri ile sıkı bir rekabet içinde olan özel ulaşım firmaları yüzünden oldukça sık görülen bu durum geçen yıl ülkede yaklaşık 7,400 kişinin ölümüne ve 16,100 kişinin yaralanmasına yol açmıştı.

Yakın zamana kadar orta okul ve lise öğrencileri tarafından yönetilen protestolara, 29 Temmuz Pazar gününden beri üniversite öğrencileri de katılmış durumda. 28 Temmuz Cumartesi günü hükümet yanlısı bir öğrenci birliğinin, polis tarafından olaylara katılması ve protestoculara saldırarak düzinelerce kişiyi ya-

ralamasına karşı, yeni katılımcılar arasında büyük bir dayanışma gelişmekte.

Pazar günü, öğrenci birliğinin tekrar polis tarafından sokaklara çıkmasının ardından, polis şiddetini arttırmış durumda. Protestocuları bastırmak için biber gazı ve jop kullanan polislerle hurda metal parçaları ve odun sopalarla katılan hükümet destekçisi öğrenciler, içlerinde birkaç foto-muhabirin de bulunduğu birçok kişiyi yaraladılar.

Protestoların son günlerinde sadece trafik ile ilgili olmaktan çıkıp hükümetin yozlaşmasını da hedef almaya başladığı gözleniyor.

Sayıları zaman zaman 15,000'e varan öğrencilere son zamanlarda aileleri de işlerinden izin alarak katılmakta ve lokantalar tarafından bedava yemek teklif edilmekte.

31 Temmuz Salı günü, kontrol noktasında ehliyeti sorulunca öğrenciye tokat atan polis memuruna karşılık öğrenciler, polis motosikletini yakarak tepki gösterdi.

Buna karşılık yine öğrenciler tarafından durdurulan bir hükümet yetkilisinin şoförü ehliyetini beyan edemeyince öğrenciler tarafından polise teslim edildi. Hükümet yetkilisi bir koruması tarafından aracıyla götürüldü.

Bangladeş hükümeti protestoların ardından; "Trafik kanunlarının ihlallerine verilen cezaları sertleştirmeyi planlıyoruz" açıklaması yaptı.

Kadın Öğrencilere Negatif Ayrımcılık

Geçtiğimiz günlerde Japonya'dan duyulan bir haber, kadınların ezilmişliğini, sömürülmesini salt dinci gericiilikte ya da "erkek egemen" sistemde görenler için, yeterli bir cevap olmuş mudur, bilmiyoruz.

Japonya'da Tokyo Tıp Üniversitesi (TMU), okula girişlerini sınırlamak için kadın öğrencilerin

sınav notlarını değiştirdiğini kabul ederek özür diledi. Okulun 2006'dan bu yana, kadın öğrencilerin giriş sınavında aldıkları notları düşük gösterdiği ortaya çıkınca, TMU'nun Genel Müdürü açıklama yapıp özür diledi ve gelecek sene sınavların her iki cinsiyet açısından da adil olacağına söz verdi...!

Bu yıl okula 141 erkek, 30 kadın öğrenci kabul edilirken, notlar değiştirilmeye başlandı. Önce ise kadın öğrencilerin oranı yüzde 40 civarındaydı...

Gerekçe ise dehşete düşürecek cinsten... Kadınların doktor olsa da hamile kalıp

çocuk doğuracağı, işten ayrılıp çocuk büyüteceği için doktorluk yapamayacağı, bu nedenle tercihlerini erkek öğrencilerden yana kullanmaları...

İstisna mıydı ya da okul yöneticilerinin bireysel tercihleri mi? Yoksa kapitalizmin işleyiş yasaları mı? En gelişmiş emperyalist kapitalist devletlerden birinde yaşananlar, kadına bakış açısını net bir şekilde ortaya koyuyor. Ucuz ve yedek işgücü durumundaki kadınlar, eğitim düzeyleri ne olursa olsun ihtiyaç kalmayınca evlerine gönderiliyor ve sistemin temeli "aile"yi ayakta tutmakla görevlendiriliyor.

Son yıllarda Japonya dahil, gelişmiş kapitalist ülkelerde çalışan kadınların evlenmeyi ya da çocuk yapmayı tercih etmemesi, kapitalist sistemin temel yapıtaşı "aile"yi zayıflatıyor. Kadına her koşulda "evi aileyi ayakta tutacak temel güç" olarak bakan sistem, ihtiyacı kalmadığında evine, çocuk bakmaya yollamakta bir beis görmüyor...

“Yerli Ve Milli” İş Cinayetleri

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG), ‘Yerli ve milli’ işçi sağlığı politikasının tablosunu açıkladı, Temmuz ayında en az 195 işçinin yaşamını yitirdiğini söyledi.

“Elimize yeni ulaşan bilgiler ışığında Ocak ayında en az 144, Şubat ayında en az 128, Mart ayında en az 129, Nisan ayında en az 188, Mayıs ayında en az 169, Haziran ayında en az 150 işçi ve Temmuz ayında en az 195 olmak üzere; Türkiye’de 2018 yılının ilk yedi ayında en az 1103 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi...” diyen İSİG, 195 emekçinin 156’sının ücretli (işçi ve memur), 39’u kendi nam ve hesabına çalışanlardan (çiftçi ve esnaf) oluştuğunu; ölenlerin 8’inin kadın işçi, 187’sinin erkek işçi olduğunu; 3’ü 14 yaş ve altında olmak üzere 7 çocuk işçinin can verdiğini, bu 195 işçinin 16’sının mülteci olduğunu söyledi.

Ölümlerin en çok inşaat, tarım, taşımacılık, metal, enerji ve gıda işkollarında gerçekleştiği açıklamada, en fazla ölüm nedeni ise yüksekte düşme, trafik/servis kazası ve ezilme/göçük. Ölenlerin sadece 4’ü sendikacı işçi, 191 işçi ise sendikası olmadığı vurgulandı.

Açıklanmanın önemli bir bölümü de, Sirkeci PTT restorasyonunda hayatını kaybeden 23 yaşındaki restoratör Dilek Dayar’a ayrıldı. Karacan Grup gibi ünlü, başarılı bir restorasyon firmasının üstlendiği bu tarihi binanın restorasyonunun bir kısmının Dilek Dayar’ın çalıştığı taşeron firmaya verildiği hatırlatılarak açıklanmış, “İki başarılı şirket, dikkatsiz bir çalışan ve bir istenmeyen olay; talihsiz bir kaza” diye adlandırılan olayın “iş cinayeti”nden başka bir şey olmadığı söylendi.

Kaza Değil Cinayet

İş cinayetleri hız kesmeden sürüyor. En son Sirkeci Postanesi’nin restorasyonu sırasında iş cinayetine kurban giden Dilek Dayar’ın ölümü dikkatleri üzerine çekti.

Sirkeci Merkez PTT binası restorasyonunu yapan Karacan İnşaat restorasyonu taşeron şirket Adım Restorasyon’a verdi. İş cinayetinin yaşandığı gün şiddetli yağış ve rüzgara karşın tahta iskelelerin üzerinde yapılan çalışma durdurulmadı...

Yağmurun bastırmasıyla içeri geçmeye çalışan Dilek Dayar, güvenlik halatının kısa olmasından dolayı halatı iskele üzerinden çıkarmak zorunda kaldı. İskeleden bina içine geçmeye çalışan Dilek Dayar, iskeleden yaklaşık 130-150 santimetre uzaklıkta bulunan bina kısmına geçmek isterken, 20 metre yükseklikteki bu boşluktan beton zemine düşerek ağır yaralandı ve kaldırıldığı hastanede tüm müdahalelere rağmen 26 Temmuz günü hayatını kaybetti.

Dev Yapı-İş, İnşaat-İş ve Haber-Sen sendikaları, Sirkeci Postanesi’nin restorasyonu sırasında iş cinayetine kurban giden restoratör Dilek Dayar için 2 Ağustos günü restorasyondaki postane binası önünde basın açıklaması yaptı.

“Sirkeci Postanesi’nde Yaşanan İş Cinayetine Sessiz Kalmıyoruz. Kaza Değil, Kader Değil Cinayet” pankartının açıldığı eylemde sık sık “Çalışırken ölmek istemiyoruz” ve “Birleşe birleşe kazanacağız” sloganları atıldı.

Basın açıklamasını sendikalar adına Dev Yapı-İş Başkanı Özgür Karabalut yaptı ardından CHP Milletvekili Sezgin Tanrıkulu söz alarak yaşanan iş cinayetlerinde alınmayan önlemlere tepki gösterdi.

Okunan açıklamada, “İşçi arkadaşlarımız havanın rüzgarlı olduğunu belirtmesinin rağmen firma çalışmaya devam etme kararı aldı. Yağmurun bastırmasıyla içeriye girmeye çalışan arkadaşımız, güvenlik halatının kısa olmasından dolayı halatı iskele üzerinden çıkarmak zorunda kaldı.

İskeleden yaklaşık 130-150 cm uzaklıkta bulunan bina kısmına geçmek isterken, 20 metre yükseklikteki bu boşluktan beton zemine düşerek ağır yaralanmış, kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetmiştir.

İskele ile bina arasında güvenlik filesinin bulunmamasının yanı sıra kurulan iskelenin daha önce sorunlu olduğu anlaşılmış ve çözüm olarak iskelenin üzerine bir iskele daha kurulduğu tespit edilmiştir” denildi.

Dilek Dayar’ın ailesi de olayda ihmali olduğu için yüklenici firma hakkında suç duyurusunda bulundu. Başlatılan soruşturma kapsamında restorasyon şirketi yetkililerinden ifadesi alınan A.K. serbest bırakılırken, restorasyonu yürüten taşeron firmasının şantiye şefi İ.K. tutuklandı.

Dilek Dayar için Sirkeci PTT Önünde

5 Ağustos günü Sirkeci PTT Merkez binası önünde düzenlenen eylem Dilek Dayar’ın ailesi, HDP milletvekilleri, DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ve sendika yöneticileri, KESK Kültür Sanat Sen, Tüm Restoratörler ve Konservatörler Derneği, Kenan Güngördü ve çok sayıda siyasi parti temsilcileri katıldı. Üzerinde Dilek Dayar’ın fotoğrafının yer aldığı, “Dilek’in Katili Taşeron Sistemi ve Kâr Hırsıdır”, “Dilek’i Unutmuyoruz, Kaza Değil, Kader Değil Cinayet. Bu Cinayetin Takipçisi Olacağız” pankartlarının açıldığı eylemde, “Artık ölmek istemiyoruz”, “Çalışırken ölmek istemiyoruz” sloganları atıldı.

DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, bu ölümlerin kaza veya kader olmadığını; önenebilir iş cinayeti olduğunu vurguladı, şu talepleri sıraladı: “İşçi sağlığı ve iş güvenliği alanını bir bütün olarak sermayeye ve taşerona açan 6331 sayılı yasa tümüyle değişmeli; bu alan sendikalar, meslek örgütleri ve üniversiteler tarafından özerk bir alan haline getirilmeli. İkincisi, taşeron çalıştırma başta olmak üzere tüm güvencesiz çalışma biçimlerini yasaklanmalıdır. Üçüncüsü, işçilerin sendikalaşmasının önündeki engeller kaldırılmalıdır.”

Ard arda yapılan konuşmalarda ışıklar çaldı, sık sık, “Taşeron çalışmaya yasaklanmalı”, “Katillerden hesap soracağız”, “Kaza değil, kader değil, bu bir cinayet”, “Birleşe birleşe kazanacağız” sloganları atıldı.

Sendika ve meslek örgütleri adına ortak açıklamayı KESK Kültür Sanat-Sen Üyesi, Konservatör ve Restoratör Buket Kafadar Son okudu. Açıklamada, “İskelesi yüklenici firma Karacan İnşaat tarafından kurulan ve restorasyon için Taşeron Firma Adım Restorasyon’a verilen tarihi Sirkeci PTT Merkez binasındaki iş cinayetine, restoratör ve işçi arkadaşlarımızın havanın rüzgarlı olduğunu belirtmelerine ve şiddetli yağış uyarısının meteoroloji tarafından duyurulmasına rağmen, firma tarafından çalışma kararı alınmıştır. Kültür varlıklarının korumak meslektaşlarımızın görevidir. Bizleri korumak ise ilgili kurumların görevidir. Korumaların korunmadığı yerde tarihi eser korunamaz” denildi. Eylem, “Susma, sustukça sıra sana gelecek” sloganıyla sona erdi.

Kapitalizmi Öldürelim

İstanbul Pendik’te Viaport’ta bulunan Luna-park’ta Raket isimli gONDOLUN çarpması sonucu 19 yaşındaki Lunapark işçisi Y.H. yaşamını yitirdi...

18 yaşındaki Mehmet Sıddık Baybarz... Kocaeli Darıca’da taşeron olarak çalıştığı Büyükşehir Belediyesi’nin altyapı işinde kafasına 200 kiloluk beton büz çarpması sonucu yaşamını yitirdi... Mehmet o gün üniversiteyi kazandığını öğrenmişti...

Bartın-Sinop arasında devam eden Batı Karadeniz yol inşaatında viyadük çalışmasında 10 metre yükseklikteki iskeleden düşen 54 yaşındaki işçi İbrahim Tutan yaşamını yitirdi...

Kocaeli Darıca’da altyapı çalışması sırasında üzerine iş makinesine bağlı olan beton büz düşen 23 yaşındaki işçi Sıddık Baybars yaşamını yitirdi...

İstanbul Sirkeci Tarihi Postane Şantiyesi’nde restorasyon yapılan postanede, 20 metre yükseklikteki iskeleden düşen mühendis Dilek Dayar yaşamını yitirdi... İnşaatda şiddetli yağmura rağmen çalışma durdurulmamış...

3.Havalimanı inşaatında mobil vinç halatının kopması sonucu 30 ton ağırlığındaki yük operatör kabineye düştü, vinç operatörü Kadir Kenger yaşamını yitirdi...

Denizli’nin Serinhisar ilçesi Tek Çam mevkisinde DSİ’nin sel drenaj kanalı inşaatında çalışan taşeron işçiler yağmurdan korunmak için bir kayanın altına sığındılar. Yağmurun yumuşatmasıyla kafasına kaya parçası düşen ve ismi öğrenilemeyen Diyarbakırlı işçi yaşamını yitirdi.

Bolu’da Erpilik firmasına ait yem fabrikasında kullandığı forkliftin devrilmesi sonucu 20 metre yükseklikten beton zemine düşen 54 yaşındaki operatör Abdullah Altun yaşamını yitirdi...

21 yaşındaki kola fabrikası işçisi Yunus Çoban, Kocaeli Halk-evi’nde meşrubat kamyonetinin tıra çarpması sonucu yaşamını yitirdi..

Tekirdağ Ergene’de çalıştığı tekstil fabrikasında arıtma havuzunu kontrol etmek için çıktığı demir köprüden havuzla düşen 42 yaşındaki Özkan Özdemir yaşamını yitirdi...

25 yaşında Iraklı forklift operatörü Ali Ciri... Ankara Yenimahalle’de işyerinin otoparkına inerken forkliftin devrilmesi sonucu araçla duvar arasında sıkışarak yaşamını yitirdi...

20 yaşında Cemal Bozkurt... Kocaeli Darıca’da çalıştığı inşaatta yüksekte beton zemine düşerek yaşamını yitirdi...

Adana Sarıçam’da inşaatın 8. katında bulunan iskelede çalışırken düşen siva ustası Medeni Toksöz yaşamını yitirdi...

Bunlar sadece Temmuz ayının son iki gününde duyulan iş cinayeti haberleri...

İş cinayeti haberi gelmeyen tek bir gün bile yokken, sadece iki günlük bilanço bu... Ve sadece duyulanlar... Bu cinayetlerin sebeplerine baktığımızda, çoğunun iş güvenliği ihmallerinden kaynaklandığını açıkça görebiliyoruz. Maliyetlerin düşürülüp kârın artması için alınmayan tüm önlemler, aşırı çalıştırma, fazla mesai, kötü hava koşullarında çalışmaya zorlama gibi nedenler, onlarca cana mal oluyor.

Daha fazla, daha fazla kar elde etme güdüsü, kapitalist sistemin var olduğu sürece devam edeceği bir gerçek. İnsana, insanlığa gereken önemin verileceği bir dünya için, kapitalizmi öldürelim...

Şehir Hastanesi İşçileri Eylemde

Ankara’da yapımı devam eden Etilik Şehir Hastanesi’nin şantiyesinde çalışan işçiler, yemek ve barınma sorunları nedeniyle 9 Ağustos’ta şantiyede eylem başlattı. Yüzlerce işçinin katıldığı eylemde, yönetim istifaya çağrıldı.

İşçilerin baret ve yeleklerini yakarak tepkilerini gösterdiği eylemde çok sayıda polis şantiye alanına girdi.

İşçiler eylemlerini sürdüreceklerini belirtirken, polis de beklemeye geçti.

İran’da Demiryolu Grevi Sürüyor

İran’da demiryolu çalışanları 2 aydır ödenmeyen ücretlerini almak için 20 Temmuz’dan bu yana grevde... Demiryolu çalışanları Irak, Azerbaycan, İsfahan, Horasan, Loristan ve Zencan kentlerinde grevdeler.

Grevciler adına yazılı bir açıklama yapılarak, ülkenin demiryolları bakımından sorumlu binlerce çalışanın, rötarlolarak ücret aldıkları söylendi. Grevciler, daimi iş kontratları yapılması, işten çıkarmalara son verilmesi, sağlık güvenceleri verilmesi, sendika kurma hakkı ve grev hakkı tanınmasını istiyor.

Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani hükümeti, ücretlerin ödeneceği sözünü verse de, pratikte somut bir karşılığı olmadı.

İran’da Şeker Kamışı Fabrikası Haf Tapeh’in yüzlerce çalışana da, 11 Ağustos’ta, ikinci kez gecikmiş ücretleri için eylemdeydi. Nisan ayında bir açıklama yapan Haf Tapeh çalışanları sendikası, işçilerin aylardır para almadığını söylemişti.

DEVİMLERİ YAZMAK, DEVİRİM YAPMAK VE DEVİRİM OLMAK

ALİ VAROL GÜNAL

İçinden geçmekte olduğumuz günler, herkesin "ateşli bir sabır"la beklediği günler... Neyi mi bekliyoruz? İsyen borusunu üfleyecek olan işçi sınıfı ve emekçi halkları... Aynı zaman dilimine "sabırsızlık zamanı" demek de mümkün; sabrın tükendiği, bıçağın kemiğe dayandığı bir tarihsel süreç...

Gelişmeler karşısında umutsuzluğa, karamsarlığa kapılanların bu bahiste yerleri yok. Onlar, "zamanın ruhu", "zamanın ruhu" diyerek ruhsuzlaşmayı seçmiş durumdadır. Devrim tarihinde, değil bir virgül, nokta kadar bile bir yerleri olmayacak...

Hemen başta şunun da belirtilmesi gerekir ki, devrim süreci öylesine ayıklayıcı ve ayırdedici bir süreçtir ki, her zaman en doğrusunu söyleyen dahi, eğer söylediğinizle kalıyor, söylediğinizi pratiğe geçirme konusunda gereken hız ve kararlılıkla hareket edemiyorsanız, tarihe not düşmekle kalıyor, nesnellığe pratik olarak bir etkide bulunamıyorsunuz demektir.

Denilecektir ki, "nesnellik adı üstünde nesnelliktir, yani öznenen bağımsız verili koşullardır". Oysa verili koşullara teslim olmakla, verili koşulları devrimci tarzda değişime uğratmak tam da devrimciliğin turnusolüdür. Devrimci insan odur ki, hiçbir şeyi kendiliğindencilikle bırakmaz, değiştirmek için müdahale eder ve sonuçlarıyla da korkmadan yüzleşir. Burada önemli olan değişim için geçerli olan momentu kaçırılmamasıdır. Doğru zamanda, doğru yerde yapılmış doğru bir müdahale, tarihin akışını değiştirebilir. Rusya’da Lenin ve yoldaşlarının, Küba’da Fidel ve 26 Temmuz Hareketi’nin müdahaleleri böylesi müdahalelerdir. “Dün erkendi, yarın geç olacaktır; şimdi tam zamanı” diyerek, yerinde ve zamanında yapılmış müdahaleler, tarihin akışını değiştirmiştir.

Bugün hayranlıkla baktığımız pek çok tarihsel eylem, aslında tarihin kendi akışı içinde "zorunlu olaylar dizgesinin zorunlu bir sonucuydu". Olayların nesnel akışı, öznel faktörün müdahalesini zorunlu kılan bir aşamaya gelmişti ve işte tam da bu anda öznel faktörün, üzerine düşen tarihsel görevi başarıyla yerine getirmesiyle dir ki, tarihin akışı değişti.

Devrim, pratik bir iş, "dünyanın en pratik işi"(Engels) olduğuna göre, önlerine devrim yapmayı hedef olarak koyanların artık işe pratik olarak girişmiş olmaları gerekirdi. Oysa bizde devrim üzerine bir araba dolusu laf edilir; işin teorik anlamda ıçığı cıçığı çıkarılır; programlar yazılır; ama gelin görün ki, iş ileriye doğru pratik bir adım atmayla gelince, orada sakat bir beygirin bir çukurun önünde durulması gibi durulur ve devrim bir kez daha Kaf Dağı’nın arkasına sürülür.

Bunun en gözle görülür örneğini biz Gezi Ayaklanması sırasında yaşadık. Devasa eylemlerin içinde yeralan "öncüler" in bir çoğu olaya hala "direniş" olarak bakıyor, devrimi pratik olarak örgütlemeye girişmek yerine Taksim Dayanışması’nın talepleri arasında saf tutmayı yeterli görüyorlardı! Ayaklanmanın geldiği aşamayı göremiyor, işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı duyulan o güvensizlikle oradan bir devrim çıkmayacağını düşünüyorlardı. Zaten ayaklanma geriye çekilince yazdıkları yazıların çoğunda "direnişin kırıldığı/yenildiği" üzerinde durdular. Demek ki, ayaklanma ve devrim pratik bir hal alsaydı bizim ortalama sol siyasetler ona kendi teorik çerçevelerinden bakmaya devam edecekler; kafaların-daki şablona uymayan her şeyi "büyütmeye gerek yok; sadece bir direniştir" diyerek bir kenara itecek ve kafalarındaki şablona uygun devrim deneyimi aramakla uğraşacaklardı!

Oysa Gezi Ayaklanması’ndan önce de sonra da Türkiye ve Kürdistan’da artık Marx’ın deyimiyle "Almanca konuşma" döneminin geride kaldığı, "Fransızca konuşma" döneminin öne çıktığı görülebilecektir. Bazılarının iddia ettiği gibi dönemin ya da onların deyimiyle söyleyelim, zamanın ruhu, kaos ve belirsizlik değildir. Tam tersine, zamanın ruhu, devrimdir; dünyanın devrimlerle değişimidir.

Bugün 3.Dünya Savaşı’nın yaşanıyor oluşu, bu gerçekliği değiştiriyor. 3. Dünya Savaşı, ekonomik, siyasi ve askeri anlamda devam ediyor; gezegenin ve insanlığın geleceğini tehdit ediyor. İnsanlık bir kez daha, dünya üzerindeki savaş tehdidini ortadan kaldırmak için emperyalist-kapitalist sisteme son verilmesi gerektiğini görüyor. Aksi halde emperyalist-kapitalist sistem altında "barış"ların geçici bir ateşkesten başka bir şey olmayacağını, savaşların da er ya da geç devrimlere yol açacağını bizzat yaşayarak görüyor.

Ve şimdi bizler de devrimleri yazmanın, devrim hakkında yazmanın, devrimci olmanın ve devrim yapmanın; ve devrim olmanın aynı şeyler olmadığını yaşayarak görüyoruz. Tüm hayat bize sözle eylem arasında bir tutarlılık olmasının zorunlu olduğunu, aksi takdirde tarihin hiçbir kişiyi, partiyi ya da sınıfı kendiliğinden liderlik katına yükseltmeyeceğini gösteriyor. O halde şimdi önemli olan cesaret ve kendine güvenle pratik olarak ilerleyen devrim sürecine katılmak, sürece devrimci müdahalelerde bulunmak ve yığınların iktidarla arasında oluşmuş bulunan mesafeyi kapatmasına yardımcı olmak öncelikli görevdir. Bunun için her zamankinden daha fazla umutlu olmak ve başaracağımıza kesin bir inanç gerektiriyor.

O halde, toplayın bütün umutları; ataleti yenin; cesaretle ilerleyin! Hatırlayın, şimdi devrim zamanı! Umud, daima...

DEVİRİMİN ŞAFAĞI SÖKTÜ

ÖZGÜR GÜVEN

Kapitalist üretim, yapısı gereği krizlerle beraber gelişir. Geçen yüzyılın sonlarına doğru, sistemin krizi küresel bir karaktere büründü, daha önceki dönemlerden farklı olarak kalıcı ve süreklilik gösteren bir durum aldı. Emperyalizm aşamasıyla bu kriz kalıcılık kazansa da, yeni evreden önceki dönemlerde, krizi sömürgele ve bağımlı ülkelere yayarak hafifletiyorlardı. Şimdi bu da yetmiyor, kriz, emperyalist ülkelerden, bağımlı ülkelere dek bütün dünyayı etkisi altına almış durumda.

Kriz dönemleri, her zaman kapitalizmde büyük toplumsal alt üst oluşlara sahne olmuştur. Son 30-40 yıllık dönem ise, bu alt üst oluşların da süreklilik kazanmasına vardı. Emperyalizmin yeni evresinde belirginleşen ABD emperyalizminin hegemonik konumundaki çöküş süreci, artık sistemin küresel çöküşüne doğru ilerliyor. Çöküş süreciyle beraber "bir başka dünya mümkün" sloganıyla kendisini ifade eden küresel ayaklanma dalgaları, sistemi temellerinden sarstı, sarsıyor. Peş peşe gelen ve dünyayı bir uçtan bir uca derinden etkileyen kriz dalgaları, küresel ayaklanmayı tetikleyip, küresel iç savaşa yol açtı.

Bağımlı ülkelerde yürürlüğe sokulan ve çoğunlukla serbest ticaret anlaşmaları yoluyla pratığe sokulan ekonominin tam ilhaki süreci, ayaklanmaları daha da şiddetlendirdi. Neo-liberalizm adına uyguladıkları dizginsiz sömürü ve talan da kapitalistlerin derdine derman olmadı. Tedarik zinciriyle yıktıkları gümrük duvarları şimdi yeniden gündemde ve bununla birlikte emperyalistler arasında baş veren ticaret savaşları ve yine bu dönemde alttan alta uç veren hegemonya kavgaları... Bu sürecin, emperyalist devletler arasında açıktan bir savaşa varmayacağına hiçbir güvencesi yok.

Öte yandan kriz dönemleri, özellikle işçi sınıfı ve emekçi yığınları vuruşuyla kapitalist üretimin alt üst olduğu bu süreçte on milyonlarca insan işten atıldı. Bütün ülkelerde emekçi sınıfın yaşam koşulları iyice kötüleşti, ama, özellikle bağımlı ülkelerde emekçi sınıfların yaşam koşulları öylesine katlanılmaz duruma geldi ki, bu durum emperyalist merkezlere doğru yoğun bir göç dalgasına neden oldu. Onlarca yıldan beri Asya ve Afrika'nın yoksulları, yaşamdan kovulanları ölüm pahasına emperyalist merkezlerle doğru göç etmeye çalışıyor. Onbinlerce ölüme, insan kaçakçılığına, yol boyunca geçtikleri her ülkede önlere dikilen polis gücüne, engellere, rıçki saldırırlara ve onur kırıcı büyük aşağılamalara rağmen, bu göç hiç hız kaybetmedi, kaybetmiyor, aksine daha da yoğunlaşıyor. Çünkü bu insanların gitmek istedikleri emperyalist merkezlerle ulaşabilmeleri durumunda yaşama tutunabileceklerine dair bir umutları var. Oysa yakalandıklarında geri gönderildikleri, gönderilecekleri kendi ülkelerinde onları bekleyen uzun ve acılı bir ölüm dışında hiçbir şey yok.

Dünyada onbinlerce işçinin işten çıkarıldığı bu dönemde, işçi sınıfının kazanılmış hakları tehdit al-

Bu topraklarda çok uzun yıllardan beri devam eden tekelleri burjuva sınıfın ve faşist devletin baskısının ve şiddetinin giderek artmasıyla birlikte, neredeyse elli yıldır devam eden iç savaşın uzayıp gitmesinin yarattığı öfkeyle yoksulluk ve sefaletin yarattığı öfkenin üst üste binmesi, çok büyük patlamalara neden olacak birikim yarattı. Zaten işçi sınıfında, emekçi yığınlarında ezilen ulus ve ulusal topluluklarda böyle bir öfke birikimi olmadan ne bir ayaklanmadan ne de devrimden söz edilebilir. Eğer bu büyük öfke birikimi olmasaydı ne 2013 Haziran Halk Ayaklanması, ne 6-8 Ekim ne de diğer isyan ve ayaklanmalar olabilirdi.

tında. 150 yılı aşan sert sınıf mücadeleleriyle elde ettikleri kazanımlar birer birer budandı, ellerinden alındı, alınıyor. İşçi ücretleri düşürüldü, emeklilik yaşı yükseltildi, işsizlik sigortası iyice kuşa benzetildi, çalışma koşulları kötüleşti, iş saatleri uzatıldı, hele de bağımlı ülkelerde sürdürülemez sınırlara vardı. Eğitimden sağlığa, bütün kazanımlar bir yandan "piyasa" nesnesi olarak metalaştırılırken bir yandan da alt sınıflar için iyice budanıp erişilemez duruma getirildi.

Aynı dönemde sermaye birikimi, daha çok elden daha az ele doğru akışını sürdürüp merkezileşmeyi daha da artırdı, dünya ölçeğinde etkili olan çok uluslu tekeller, şirket evlilikleri, satın almalar, iflaslar gibi yollarla daha da büyüdü. Tekeller dünyanın her yerinde ve her alanda dizginsiz sömürü ve talanla sermaye birikimini artırırken, on milyonlarca insan ellerindeki üretim ve geçim araçlarını yitirerek mülksüzleşti, yoksulluk ve sefalet içine sürüklendi. Sosyalist sistemin dağılmasıyla ilan edilen "tek kutuplu dünya" daha kurulamadan çöktü gitti. ABD'nin 20. yüzyılın ilk yarısında iki büyük savaşa ele geçirdiği dünya egemenliği çözülüp dağılırken, emperyalist tekeller adeta vahşi kapitalizm döneminin sömürü ve talan günlerine, yöntemlerine geri döndü, işgaller ve düzen değiştirme, demokrasi götürme adına fetihler başladı.

Burada sözünü etmediğimiz daha pek çok gelişme olduğunu belirterek, çok kısa, çok özet bir tablo bile bu kriz döneminin alt üst oluş sürecine dair durumu anlatmaya yeter. Bu alt üst oluşlar toplumun bütün kesimlerini kapsamına alıyor, etkiliyor. Bu durum sınıflar mücadelesinin daha da sertleşip şiddetlenmesini getiriyor. Bu dönemlerde emekçi yığınlar kapitalist egemenliğe karşı harekete geçiyor, kendi yarattıkları uygarlığın nimetlerinden yararlanabilmek amacıyla bütün toplumu sarsan, alt üst eden eylemlere başvuruyorlar.

İşçi sınıfının, emekçi yığınların yoksulluk ve sefaletini sürekli artırması kapitalist üretimin karşı niteliğinden kaynaklanıyor. Sermaye birikimi, işçi ve emekçi yığınların sömürsüyle gerçekleşiyor. Bu sömürü kimi zaman nispi artı-değer yoluyla, kimi zaman mutlak artı-değer yoluyla, kimi zaman da ikisi birlikte uygulanarak gerçekleşiyor. Özellikle bizde olduğu gibi mutlak artı-değer sömürsünün yoğun olduğu yerlerde, işçi ve emekçi nüfusun yoksulluk ve sefaleti daha da artıyor, yaşam koşulları daha kötü ve katlanılmaz oluyor. Bu sefalet içindeki zorluklarla dolu yaşam, işçi sınıfı ve emekçi yığınlarında büyük bir öfke biriktiriyor. Bu öfke eğer örgütlenip kapitalizme ve burjuva sınıf egemenliğine karşı harekete geçirilmezse ya kendiliğinden patlamalar ya da çeşitli bireysel şiddet eylemleri, olaylar olarak açığa çıkıyor.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerle kapitalistler arasındaki karşıtlığın derinleşmesi, sınıfsal çelişki ve çatışmanın keskinleşip sertleşmesini hafife almamak gerekiyor. Bu topraklarda çok uzun yıllardan beri devam eden tekelleri burjuva sınıfın ve faşist devletin baskısının ve şiddetinin giderek artmasıyla birlikte, neredeyse elli yıldır devam eden iç savaşın uzayıp gitmesinin yarattığı öfkeyle yoksulluk ve sefaletin yarattığı öfkenin üst üste binmesi, çok büyük patlamalara neden olacak birikim yarattı. Zaten işçi sınıfında, emekçi yığınlarında ezilen ulus ve ulusal topluluklarda böyle bir öfke birikimi olmadan ne bir ayaklanmadan ne de devrimden söz edilebilir. Eğer bu büyük öfke birikimi olmasaydı ne 2013 Haziran Halk Ayaklanması, ne 6-8 Ekim ne de diğer isyan ve ayaklanmalar olabilirdi.

Ama belirtmek gerekiyor, bu öfke birikimi önemli olsa da her şey demek değildir. Muzaffer bir devrimin koşullarından sadece birisidir. Üstelik eğer proleter hareket, devrimci komünist partisi bu biri-

Burjuva politikanın özü, daima işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mücadelesini bastırmak, devrimi ezme olmuştur. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadelesi burjuva egemenliğini ne zaman tehdit etmişse, yasal ya da değil, her türlü zor aracına, baskı ve şiddete başvurmakta tereddüt etmemiştir. Tekelleri aşamada devlet terörü genellikle faşist terör biçimini almış ve her türlü yöntemle uygulanmıştır. Komüntern faşizm tartışmalarında bu sorunu ele alırken emperyalist ülkeler dahil, tekelliliğin egemen olduğu ülkelerde devrimci mücadelenin ve devrimin gelişimine bağlı olarak er ya da geç faşizme başvurulabileceğine dikkat çekmiştir

50 Cent için Grev

Hindistan'dan tüm dünyaya ihraç edilen Darjeeling çayının üretiminde çalışan yüz binlerce emekçi, günlük sadece 50 cent daha fazla kazanabilmek için greve gitti.

Hindistan'ın doğusundaki Darjeeling'de yetişen siyah çayın üretiminde 400 bini aşkın kişi çalışıyor. Her yıl tüm dünyaya on bin tonun üzerinde ihraç edilen Darjeeling çayı,

Hindistan'da da tercih ediliyor.

Ancak Himalaya eteklerindeki 370 kadar farklı alanda Darjeeling ekiminde çalışan yüz binlerce kişi, emeklerinin karşılığını alamıyor. Çay ekiminde çalışanları temsil eden sendikaların kararıyla 7 Ağustos günü 3 günlük bir grev başlatıldı.

Çay emekçileri günlük 169 rupi (2 euro 10 cent) olan ücretlerinin 203 rupiye (2 euro 60 cent) çıkarılmasını talep ediyor.

Ryanair'de Grev Var

Avrupa'nın beş ülkesinde Ryanair pilotları, iş durdurma kararı aldı, şirket yüzlerce uçuşu iptal etmek zorunda kaldı.

37 ülkede 86 havaalanında çalışan ve ekonomik uçuşlarıyla tanınan Ryanair, geçen Aralık ayında ilk defa sendikaları tanımış, ancak toplu sözleşmeler yapma konusunda görüşmelerin ağır ilerlemesi personelin tepkilerine neden olmuştu.

10 Ağustos günü başlayan grevde önce İrlanda, İsveç ve Belçika'da 146 uçuş iptal edilmişti, ama Alman pilotların da greve katılması ile birlikte, 250 uçuş daha iptal edildi.

Bu dört ülkeye son olarak Hollandalı pilotlar da katıldı. Hollanda pilotlar sendikası VNV, Cuma gününden itibaren 24 saatlik greve gitme kararı aldı.

Pilotlar ve havayolları personeli "Çalışma koşullarının ve maaşların iyileştirilmesi"ni, bunlarla birlikte Ryanair'in merkezi olan İrlanda'nın değil, çalıştıkları ülkelerin yasalarına tabi olmayı talep ediyor. Başlatılan grev, Ryanair'in şirket tarihinde karşılaştığı en büyük grev.

KHK'lara Karşı Şirinevler Meydanı'nda

KHK ile ihraç edilen kamu emekçileri, bu hafta Şirinevler'de idi.

KESK İstanbul Şubeler Platformu, 11 Ağustos günü Şirinevler Meydanı'nda "KHK'lar Gidecek Biz Kalacağız" pankartı ile toplandı.

Açıklamayı KESK dönem yürütmesinden Erdal Güzel okudu. Devletin bu süreçte burjuva basın eliyle suni bir istikrar havasıyla sahte bir güven duygusu pompalamaya çalıştığını belirterek "Halkımız ise bu süreçte yoksullaşmakta, iş güvencesini kaybetmekte, iş cinayetlerinde ölmekte ya da yaralanmakta özellikle eğitimde ve sağlıkta niteliksiz ve partizan kamu hizmetine mahkûm edilmektedir. Türkiye'de kanun hâkimiyeti ve hukuk devleti uzak bir hayal haline gelmiştir. Adaletsizlik Türkiye'de norm haline gelmiştir. Muhbirlik, riyakârlık, yalancılık iktidar

eliyle teşvik edilmektedir. Biz bu basın açıklamalarında hep 'işimizi geri istiyoruz' dedik, 'KHK mağduriyetlerini giderin' dedik, 'OHAL'ı kaldırmak hukuk s u z KHK'ların fiili sonuçları ortada durduğu sürece ülkede yeniden adaletin tesis edilmesi anlamına gelmez' dedik. Her gün haklı ç i k t i ğ i m i z

başka bir örneği yaşamaktan bıktık" dedi.

Açıklama, "KHK'larla ihraç edilen arkadaşlarımız işlerine geri dönene kadar mücadeleyi bırakmayacağız. Kamu hizmetinin partizanlaşmasına, piyasalaşmasına, niteliksizleşmesine izin vermeyeceğiz. İşimizi geri alacağız, ülkemizi geri alacağız, demokrasiyi yeniden tesis edeceğiz. KESK bu zorlu mücadelede bir adım bile geri atmaya- cak" denilerek sona erdi.

Total İşçileri İkinci Kez Grevde

Fransız petrol ve gaz tekeli Total'in İngiliz Kuzey Denizi'ndeki platformlarında çalışan işçiler, 6 Ağustos günü 24 saatlik greve çıktı. Grev, Alwyn, Dunbar ve Elgin platformlarında gerçekleştirilirken, işçiler 23 Temmuz'da da 1 günlük grev yapmıştı.

Greve gidilen platformlar, İngiltere'nin doğal gaz üretiminin yüzde 10'una sahip ve günde 45-50 bin varil de petrol çıkarılıyor.

İşçiler 13 Ağustos'ta 12 saatlik, 20 Ağustos'ta ise 24 saatlik grevler yapmayı planlıyor.

BAKAN GÖRÜR

Sınıflar savaşımında her yeni dönem yeni imkanlarla gelir. Hiçbir gelişme “salt kötü” ya da “salt iyi” değildir. 24 Haziran’la ivmelenen yeni dönem açısından da yapılmalı bu tespit.

Seçim döneminde sermaye cephesinin hedeflerine ulaştığını tespit etmeliyiz. Bütün bir sosyal reformist ve oportünist sosyalizmin de yardımlarıyla, geniş emekçi kesimler sermayenin iki seçeneği etrafında saflaştı. Estirilen “İnce rüzgarı” ile milyonlarca emekçi “son şans” olarak propaganda edilen, “köprüden önce son çıkış” denilen sandığa yöneldi; dinci faşist iktidardan kurtuluruz umuduyla CHP’ye oy verdi. CHP’ye yedeklenmiş olan oportünist sosyalizm, bu açıdan muradına erdi!

Sosyal reformistler ve oportünist hareketler emekçiler arasında anayasal hayaller ve “parlamentar budalalık” umutlarını yaymak için ellerinden geleni yaptılar. Ancak, dinci faşist iktidarın ve onun başındaki adamın seçim sonuçlarını istedikleri gibi, oyları saymaya bile gerek görmeden, ilan etmeleri onların tüm hayallerini yıktı; derin bir düş kırıklığına uğradılar. Sandık ve seçimlerin beş paralık bir değerinin olmadığı geniş kitlelerce görüldü ve bu olgu sosyal reformistlerle oportünistlere indirilen bir başka darbe oldu.

Tespit bu şekilde yapıldığında, eleştiri ve teşhir oklarının ilk hedefinin, bugün açısından, parlamenter ahmaklık ve anayasal hayaller olması kaçınılmaz bir durum haline geliyor.

İkinci olarak, bizzat yaşamın kendisi, tüm bu ham hayalleri ve sermayenin dönemsel başarılarını çok kısa sürede yerle bir ediyor. Örneğin, “İnce rüzgarı”, 24 Haziran

akşamı “CHP’ye öfke fırtınası” halini alıverdi. Uğranılan büyük düş kırıklığı, estirilen rüzgarı hızla karşısına çevirdi. Milyonlar arasında aldatılmışlık duygusu, öfke, umutsuzluk, sandığa son inan kırıntısının yitimi ve isyan hisleri yaygınlaştı. Ve bu, saatler

Sosyal reformistler ve oportünist hareketler emekçiler arasında anayasal hayaller ve “parlamentar budalalık” umutlarını yaymak için ellerinden geleni yaptılar. Ancak, dinci faşist iktidarın ve onun başındaki adamın seçim sonuçlarını istedikleri gibi, oyları saymaya bile gerek görmeden, ilan etmeleri onların tüm hayallerini yıktı; derin bir düş kırıklığına uğradılar. Sandık ve seçimlerin beş paralık bir değerinin olmadığı geniş kitlelerce görüldü ve bu olgu sosyal reformistlerle oportünistlere indirilen bir başka darbe oldu.

içerisinde bu hale geldi!

Görülüyor ki, sermayenin başarıları artık anlaktır. Şartlar devrimci. Yanılsamalar, yaşamın denek taşında çok kısa sürede parçalanıyor.

Aynı gelişme eğilimi, sosyal reformist sosyalizmin parlamenter budalılığı açısından

da gözlemleniyor. Kurtuluş olarak lanse edilen araçların hiçbir kıymet-i harbiyesinin olmadığı her gün yayımlanan kararnamelerle, yargı kararlarıyla, polis ve tüm yürütme birimlerinin uygulamalarıyla cümle alem tarafından görülüyor. Meclis kendi güçsüzlük ve hiçsizliğinin içinde yitip giderken, emekçi yığınlar, işçi sınıfı pratik kavga adımlarına ağırlık veriyor.

Yaşam devrimci. Yaratılan yanılsamalar uzun boylu devam etmiyor artık. Devrimci komünistler, emekçiler arasında yoğunlaşacağı teşhir ve eleştiri faaliyetleriyle sürecin bilinç ögesini güçlendirmeli, süreci hızlandırmalı.

24 Haziran, bunların yanında emek cephesinin tüm düşmanlarını tek bir merkezde topladı, topluyor. Sermayenin iktidar aygıtı, saldırı aracı aynı şekilde, tek merkezde yoğunlaşıyor. Çelişkiler yoğunlaşıyor ve sadeleşiyor.

Geçmişte genel olarak işçi ve emekçilere saldırı ile Kürt halkına saldırı, aynı anda olmazdı. Bu yeni dönemde her iki kesime de yoğun saldırı aynı dönemde gündemde. Halihazırda başlamış olan ve önümüzdeki günlerde hızlanacak olan ekonomik kriz, her iki cepheye yoğun saldırı ve çatışmaları doğuracak.

Tüm bu gelişme ve dinamikler, sistemli bir çalışmayla, Leninistlerin güçleneceği, kitlelerle geniş, sıkı ve sağlam bağlar kurabilecekleri koşulları olgunlaştırdı. Oportünist sosyalizmin çizdiği kara tablonun bir diğer yüzü de, işte bu imkanlarla yüklü. Nereye bakarsanız onu görürsünüz. Devrime dönükse yüzünüz, bu imkanları görürsünüz.

“Gelecek, Bugünün Gerçeğidir”

“Bugün ne var?” diye açtığımız gazete sayfalarında gün geçmiyor ki işçi ölümleri, iş kazaları, işçi kıyımlarına rastlamayalım.

Geçtiğimiz günlerde çıkan bir haber şöyle: “İzmir’in Aliğa ilçesinde Azerbeycan Petrol Şirketi Socar’a ait rafineri şantiyesinde ‘yine’ gıda zehirlenmesi yaşandı. 700’den fazla işçi akşam yemeğinden zehirlendi.”

Burada dikkat çekilmesi gereken, “yine” kelimesidir. İşçi kıyımları, her geçen gün artarken, ayrı ayrı yerlerde çıkan haberleri birleştiremez olduk. Her gün onlarca işçi ölürken, haberleri “yine” diye vermek, durumun işler acısı halini gözler önüne seriyor.

Her gün sessiz sedasız ölen işçileri takip edemez olduk. İnşaattan düşüp yaşamını yitiren, fabrikalarda makinelerin yanlış kullanımından kaynaklı kolu-bacağı sakat kalan işçiler...

Her geçen gün iş kazalarının önüne geçmek için başlatılan uygulamaların ne yazık ki devamı gelmiyor. Uygulamalar hayata geçmeden, işçiler, emekçiler bir bir yaşamdan kayıp gidiyor. Tüm hayatını işine göre ayarlayan bu işçilerin yaşamı hiçe sayılıyor. Hem de neden? İşletme sahibi patronların tek gayesi, karına daha fazla katmak olduğu için.

21. yüzyılın köleleri işçilerdir dersek yanlış söylememiş oluruz. Yaşamdan zevk alamayacak şartlarda yaşayan, yaşarken de her an ölümlü burun buruna gelen işçiler... Ölümüne çalıştığı yerlerde karnını bile doyuramayan, çocuğuna bakamayan, evine bir lokma ekmeği götürebilmek için aç biilaç çalışan iş-

çiler... Üretirken yiyemeyen işçiler... Toplumun bir avuç asalak kesimine hizmet ederken canlarını veren işçiler... Bu bir avuç asalak tüm ganimet-

lerden faydalanırken, hiç enerji sarfetmeden işçinin sırtından zenginleşirken, saraylarda saltanat kurularken, faşist devlet içinde emekçi yereva gördüğümüz açıklık, yok-sulluk, sefalet ve ölümdür. Biz

işçiler, üretimi yapan ve zenginlikleri yaratıyoruz. Üretim her alanında biz varız. Gelişen teknoloji karşısında bile insan emeğine ihtiyaç duyulu-

yor. Hafifletilmesi gereken iş yükümüz, daha da artıyor her geçen gün. Ve yaşamdan zevk alamadan yitip gidiyoruz. Sermayedarlar daha da zenginleşsin diye en ağır acıları biz yaşıyoruz, biz ölüyoruz.

İnsan yaşamak için, insan yerine konulabileceği için ne yapmamız gerekiyor? İşçi ömrünü çalışıp, para kazanıp zengin olma hayaliyle geçiremez. İçerisinde yaşadığımız kapitalist sistem buna izin vermez. Vakit, bu sistemin ezilen sınıfı-

nın yani proletaryanın ayağa kalkma vaktidir. Ömrümüzü uzun saatler çalışarak, aç biilaç sermaye sınıfından yardım bekleyerek geçiremeyiz. Çünkü onlar, hiçbir zaman bizim kapımızı çalmayacaktır eğer oturup beklersek. Biz her zaman, ölesiye, emeğimizi satarak geçimimizi sağlamak zorundayız.

Dünya işçi sınıfının ellerinde yeniden filizlenecektir. Bu dünyanın en kararlı kesimi işçi sınıfıdır. Kendi kaderine yön verecek olan yine işçi sınıfının kendisidir. Bir fabrikada greve çıktığında, üretim durduğunda eğer patron talepleri kabul ediyorsa, bu, işçiyi düşündüğü için değil, üretimin devam etmesi, zarara girmemesi içindir. Bizi zerre kadar düşünmeyen bu asalak sınıfın yıkılması ancak bir devrimle mümkündür. Bugün, proletaryanın kurtuluşu kendi ellerindedir. Proleterler, patronlarla uzlaşma çabasından çıkıp yüzünü devrime dönmelidir. Toplumun en kararlı kesimi olan proletarya, devrime yön verecektir.

Sermayedarların, üretim araçlarının üzerindeki özel mülkiyetini kaldırıp ele geçirmek, proletarya için zorunludur. Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan işçilerin tarihi ve en acil görevi budur.

“Bütün dünyanın işçileri birleşin” diyor Marx. Sınırların ve sınıfların olmadığı bir dünya hayal değil gerçektir. Bugünün gerçeğidir. Sınıfları ortadan kaldırdığımızda tüm insanlığın yaşamaktan zevk alacağı bir yer haline gelecektir dünya.

Mücadele Birliği Okuru Bir Kadın İşçi

Dünya işçi sınıfının ellerinde yeniden filizlenecektir. Bu dünyanın en kararlı kesimi işçi sınıfıdır. Kendi kaderine yön verecek olan yine işçi sınıfının kendisidir. Bir fabrikada greve çıktığında, üretim durduğunda eğer patron talepleri kabul ediyorsa, bu, işçiyi düşündüğü için değil, üretimin devam etmesi, zarara girmemesi içindir. Bizi zerre kadar düşünmeyen bu asalak sınıfın yıkılması ancak bir devrimle mümkündür. Bugün, proletaryanın kurtuluşu kendi ellerindedir. Proleterler, patronlarla uzlaşma çabasından çıkıp yüzünü devrime dönmelidir. Toplumun en kararlı kesimi olan proletarya, devrime yön verecektir.

YAKLAŞAN FIRTINA

TAYLAN IŞIK

Türkiye’nin ekonomik bir krizin tam ortasında olduğunu, bunun giderek şiddetleneceğini görüp, kabul etmeyen kaldı mı? Kanımızca kalmadı ve bu bakımdan, herkesin varlığını teslim ettiği bir olgu üzerinde söz söylemenin pek bir anlamı kalmadı.

Artık temel mesele, tekelleri kapitalist yapının bir kriz içinde olduğunu gösterip kanıtlamak değil, -sosyal reformistlerden küçük burjuva sosyalist aydınlara kadar buna aykırı düşünen tek kişi dahi kalmadı diyebiliriz- krizin devrimle bağını kurmak, bu bağ göstermek ve devrimin, Haziran Halk Ayaklanması kat kat aşan bir ayaklanmanın kaçınılmazlığını göstermektir.

Sosyal reformist partilerin, onların kuyruğundaki oportünist hareketlerin, burjuvaziyle uzlaşma umuduyla yaşayan küçük burjuva sosyalistlerin özenle ağızlarına almadıkları, sözünü etmedikleri mesele de bu. Krizin devrimle, ayaklanmayla bağ... Bu adamlar, meselelerin bu can alıcı noktasından, katilin cinayet mahallinden kaçması gibi, kaçarlardı.

Bunun nedeni açık ve anlaşılır: Çünkü, burjuva sınıfla uzlaşma umuduyla politik yaşama tutunan bu adamların dünyayı devrimci tarzda değiştirme hedefleri yoktur ve tam da bu nedenle, politik çizgilerini burjuvazinin kabul edeceği sınırlar içinde özenle tutarlar. Proletaryanın kurtuluşunu bilinmez bir geleceğe ertelemenin yöntemlerinden biri budur.

Oysa Marx-Engels’in olsun, Lenin’in olsun devrim teorilerinde kapitalizmin krizlerinin, bunalımlarının özel bir yeri var. Soruna ilişkin olarak Engels, “Fransa’da Sınıf Savaşmaları” kitabı için yazdığı Önsöz’de Marx’ın şu sözlerini aktarıyor:

“1847 dünya ticari bunalımı, Şubat ve Mart Devrimlerinin gerçek anasıydı ve 1848 ortalarından itibaren yavaş yavaş gelen ve 1849 ve 1850’de doruğuna varan sınavı gönenç, yeni güçlenen Avrupa gericiliğini canlandırıcı bir güç oldu. Bu, kesin bir sınavdı.”

Görüldüğü gibi Marx, sınavı gönençle gericilik arasında doğrudan bir ilişki kurarken, kapitalizmin bunalımları için toplumsal devrimlerin “gerçek anası” diyecek kadar doğrudan bir ilişki kuruyordu. Ama burjuvaziye güven duygusuyla dolu kuru bir bağırsak halindeki sosyal reformistler ve bilumum küçük burjuva sosyalistler bundan tek sözcükle bile söz etmezler.

1848 devrimci enerjisinin yeni bir atılım yapacağı beklentisindeki Marx, yanılsamasını “Bir devrim, diyor Marx, ancak yeni bir bunalım ardından gelebilir. Ama bu da bu bunalım kadar kesindir.” sözleriyle düzeltiyor. Marx’ın beklediği atılım gelmeyecekti çünkü “sınavı gönenç” uç vermeye başlamıştı.

Burjuva sınıfla birlikte sosyal reformistlerle küçük burjuva sosyalistlerin başvurdukları bir başka aldatmaca, giderek şiddetlenen krizin emperyalistlerle, özellikle ABD ile yaşanan “gerginlik”ten kaynaklanan bir döviz krizi olduğudur. Bununla, krizi olduğundan daha hafif, geçici, kolayca atlatılabilir bir kriz olarak göstermeye çalışıyorlar. Oysa kriz, kapitalist üretimin iç çelişkilerinin, emperyalizmle bağımlılık ilişkilerinin, emperyalizmin tam ilhak politikasının ürünüdür. Bütün bu çelişki ve ilişkiler hesaba katılmadan, incelenmeden güncel krizi anlamak, yapısı ve sonuçları hakkında sağlam düşünceye sahip olmak mümkün değil.

Krizin nedenlerini bir rahibin Türkiye tarafından rehin alınmasına, ABD ile gerginlik yaşanmasına, hükümet politikalarına indirmek, en hafif tabirle, marksizm hakkındaki cehaletle açıklanabilir. Aksine, özellikle güncel durumda, ABD ve Avrupalı emperyalistler Türkiye’nin çökmesini, istikrarsızlaşmasını isteyecek en son güçlerdir.

Giderek şiddetlenen krizin karşımıza “döviz” krizi olarak çıkmış olması kimseyi aldatmamalı. Biçimin böyle olması, özün de böyle olduğu anlamına gelmez. Krizin kapitalist üretimin sanayi, ticaret, bankacılık, tarım dahil tüm alanlarını; işçi sınıfı, esnaf, köylülük başta olmak üzere toplumun tüm sınıflarını etkisi altına alması ve bunlar üzerinde yıkıcı sonuçlara yol açması kaçınılmaz.

Bunun sonucu olarak, dinci faşist iktidardan ve tekelleri sermaye sınıfından “düşman” muamelesi görececek köylülerin, şehir küçük esnafının, orta tabakaların, yıllar içinde biriktirdiği kıyıda köşede sakladığı parasının uçup gittiğini gören bütün tuzu kurularının proletaryanın saflarına geçtiklerini göreceğiz.

Devrimin toplumsal tabanı, krizle birlikte genişliyor. Dinci faşist iktidarın, karşı devrimin arkasındaki toplumsal destek ise hızla eriyor. Haziran seçimleri öncesinde ve sırasında bunu gördük. Oylar sayılmadan ilan edilen zafer, dinci faşist iktidarın gücünün değil, zayıflığının kanıtıdır. Korkuyorlar ve korktukları için, CHP’in, küçük burjuva sosyalistlerin, sosyal reformistlerin desteğini de alarak, hile ve zor yoluyla sahte bir zafer imal ettiler.

Buna yaşamsal düzeyde şiddetle ihtiyaçları vardı. Çünkü, krizle birlikte daha da şiddetlenecek iç savaş, emekçi sınıflara, Kürt halkına, ezilen-sömürülen kitlelere karşı yürüttükleri iç savaş kazanmak için hızlı ve merkezi bir karar mekanizmasına ihtiyaçları vardı. Seçimde bunu zor ve hile yoluyla bunu yaptılar. Yetkileri merkezileştirdiler. Ama karşı-devrim yetkileri merkezileştirmekle esasında devrimin mekanizmasını da kurmuş oldu. Bundan sonra emekçi sınıfların, Kürt halkının, krizin yıkıma uğratacağı geniş kitlelerin birikmiş kin ve öfkesi yetkilerin merkezileştirdiği politik iktidara ve onun temsil ettiği sınıfa, ani patlamalar, isyanlar ve ayaklanmalar biçiminde yönelecektir.

Bu fırtına yaklaşıyor. Leninistler, sınırsız bir enerjiyle bu fırtınaya hazırlanmalılar.

KÜBA KUŞATILMIŞ BİR SOSYALİST ADA!

Leninist gelenekten olanlar için Küba, her zaman gidilip görülmesi gereken yerlerin başında gelmiştir. Fidel hayattayken gidip görebilmek, hele hele 1 Mayıs'ta Havana'da Devrim Meydanı'nda olmak ayrı bir mutluluk olacaktır kuşkusuz. Ne yazık ki, bu dileğimizi gerçekleştirme şansı bulamamıştık. Yine de şanslıydık; yaşarken hayallerimizin gerçek olduğu sosyalist bir ülkeye gitmek, birçoğumuz için pek mümkün olmuyor.

Uçak, Küba'ya gitmek üzere Moskova'daki Sheremetyevo Havaalanı'ndan kalktığımda eminim ki, her birimizin içinde ayrı bir heyecan

yarım saatten fazla tutmuyor. Havaalanında üzerinizde bulunan dövizleri konvertibül peso (kuk) ile değiştirmeniz gerekiyor. Küba'da kuk ya da peso dışında herhangi bir parayla alışveriş yapma şansınız yok. Doları hiç bir yerde kullanamıyorsunuz, bankalarda kukla yarı fiyatına değişme dışında! Bu Küba devletinin yıllar önce dolarizasyonu yasaklama-

Küba'nın bugün ticari ilişki geliştirebildiği ülkelerin sayısı parmakla sayılabilecek kadar az. Venezuela, Bolivya, Çin, İran ve Rusya bunların önde gelenleri... Bu ülkeler ABD ablukasını tanımıyor ve Küba ile ikili ticari ilişkiler geliştiriyorlar. Küba, dünya sosyalist sisteminin dağılması sonucu SSCB ile varolan ticaret hacminin nerdeyse tamamıyla sıfırlanması sonucu olağanüstü bir zor dönem yaşamıştı; ama özellikle Venezuela'nın yardımlarıyla bu zor dönemi aştıkları ve belli anlamlarda düze çıktıkları görülüyor. Daha önce bulunamayan petrol, gazyağı, çeşitli besin maddeleri artık bulunabiliyor. Yine öyle bol miktarlarda değil ama haftanın belli günlerinde belli marketlerde istenilen gıda ürünlerine ulaşıyor. Ekmek, yumurta, süt, et yine belirli günlerde devlete ait marketlerde karne ile parasız dağıtılıyor.

Parasız olan bir şey daha var: Eğitim. Küba, okur-yazar oranını devrimden hemen sonra kat kat artırmış. Bugün okur-yazar olmayan neredeyse yok gibi. Bizim gittiğimiz günlerde okullar tatil olduğu için, buraları ziyaret etme şansımız olmadı. Halbuki, buradan giderken ihtiyaç olabileceğini düşünüp bol miktarda kuru boya ve suluboya almıştık yanıma! Bunları çocuklara ulaştırmaları

için oradaki dostlarımıza, yoldaşlarımıza emanet ettik. Böylece ablukayı kendi çapımızda olsa biz de delmiş olduk!

Ablukanın yarattığı yoksunluklar yaşamın her alanında hissediliyor. Ama sanırsanız en çok sanayi üretiminde ve yedek parça üretiminde görülüyor. Bir arabanın kolu kırıldığında yenisini almanız neredeyse imkansız. Ya da televizyonunuzun bir parçası bozulduğunda... Bu arada geçerken belirtelim, Küba'da elektrikli ev aletlerinin kullanımı bir hayli yaygınlaşmış (Bu gözlemimiz kaldığımız Havana'nın bir bölümü ve gittiğimiz Santa Clara'nın görebildiğimiz yerleriyle sınırlıydı). Yeni model büyük ekran televizyonlar, buzdolapları, mutfak eşyaları vb yavaş yavaş evlerde artmaya başlamış. Bu aylarda en çok kullanılan teknoloji ürünü ise herhalde vantilatörler. Sanırsanız bu durum, bizim ilk öğrendiğimiz İspanyolca kelimelerden birinin, ki ilki yanlış hatırlamıyorsa "hola" (merhaba) idi, neden "mucho calor" (çok sıcak) olduğuna açıklar... Gittiğimiz her yerde en az bir vantilatör görmemiz mümkün. Elektronik eşyaların tamamı yurtdışından ithal edilmiş; Küba, bunları henüz kendi üretebilecek durumda değil.

Bütün yoksunluklara rağmen Kübalılar, büyük bir özveriyle ablukaya direniyorlar. Evet, tamı tamına 60 yıldır Küba ablukaya direniyor. Bunu da sosyalist bilinçten çok yurtseverlik bilinciyle yapıyorlar. Yani devrimin temel sloganlarından biri olan "özgür vatan" düşüncesi, bütün Kübalıların ortak noktası olmayı sürdürüyor. Zaten Küba'ya baktığınızda bağımsızlık düşüncesinin günlük

yaşamda ve ilişkilerde daha başat olduğunu görürsünüz. Sosyalizm-komünizm düşüncesi günlük yaşamda pek fazla hissedilemiyor. Yıllar önce İstanbul'da bir paneline katıldığımız Küba'nın o zamanki büyükelçisi Abascal, benzer bir şeyi, "Küba'nın henüz %30'u 'yeni insan'dır, yani komünisttir" diye ifade etmişti.

Küba elbette 60 yılda bu konuda epeyce çaba sarf etmiş olmalı; ancak bugün toplumun genelinde görülen anti-kapitalistlikten çok anti-emperyalist olma durumudur. Her yerde göze çarpan Jose Marti heykelleri ve büstleri de bu söylediğimizi doğruluyor. Elbette Karl Marx Tiyatrosu ya da Lenin Parkı'na da rastlıyorsunuz; ama bunlar Jose Marti büstü kadar yaygın değil. Fidel'in büstüne ya da

vardı. Kendi adıma ben, ilk defa bu kadar uzun sürecek bir uçak yolculuğuna çıkıyordum. İstanbul'dan Havana'ya Moskova aktarmalı uçuşlar yaklaşık 15 saat sürüyordu.

Uçak kuş bakışı Asya kıtasını terkettiğinde aklımda yer eden, Moskova'nın alabildiğine yeşilliği idi. İstanbul'dan ayrılırken gördüğüm beton yığınağıyla kıyaslayınca, doğayı koruma konusunda en azından 70 yıl boyunca sosyalizmin kapitalizmden ne kadar ileride olduğunu görebiliyordum. Aynı şeyi daha sonra arabayla havaalanından kalacağımız eve giderken, Havana'yı gezerken, arabayla Havana'dan Santa Clara'ya giderken de hissedecektim.

Uçak Meksika Körfezi'ne doğru yaklaşırken yüzümü adeta pencereye yapıştırdım ki Küba'yı yukarıdan kuşbakışı görebileyim. Aklımda Nazım'ın "Havana Röportajı" şiirinden bir mısra dönüp duruyor: "Biliyorum bir cennet yemişidir Küba Adası Meksika Körfezi'nin sepetinde". Ama ne yazık ki, Adayı bir bütün halinde yukarıdan göremedim. Sonradan farkına vardım ki, Küba yüzölçümü büyük bir ada; öyle Marmara ya da Ege Denizindeki adalara benzemiyor!

Ve uçağımız Küba'nın uluslararası havaalanı Jose Marti Havaalanı'na indi. Bu durumda ilk dikkat ettiğiniz, pistin düzgün, etrafın temiz, teknik ekipmanın yeterli olup olmadığı oluyor. Küba, bunların hepsinde gayet iyi bir durumda olduğunu ispatlıyor. Pasaport, vize kontrol ve bagaj işlemlerinden sonra, işte çıkıştayız. Bütün bu işlemlerin hepsi

siyla elde edilmiş bir sonuç; bankalarda en ucuz para dolar. İstedığınız kadar dolara sahip olabilirsiniz; ama Küba'da bir işe yaramaz!

Havaalanı'ndan eve ya da eve yakın bir yere toplu taşıma aracı (otobüs) ile de gidebilirsiniz, kiralayacağınız eski model bir taksi ile de. '60 model bir taksi ile anlaşıyoruz. Araba nostalji yapmak isteyenler için çok şirin; ama her tarafından dökülüyor. Ve bu örnekle birlikte Küba'nın en yakıcı sorunuyla karşılaşmış oluyorsunuz: Abluka!

ABD'nin devrimden hemen sonra başlattığı ve diğer emperyalist ülkelerin de zimnen destekledikleri abluğa, yaşamın her alanında hissediliyor; Küba'daki yoksunlukların temel nedeni... ABD, çıkarmış olduğu Helms Burton ve Toricelli yasalarıyla sadece Küba'ya ambargo uygulamakla kalmıyor, yabancı ülke ya da şirketlerin Küba ile ticari ilişki vb geliştirmesini de yasaklıyor. "Nasıl?" diye sorulabilir, Küba ile ticari ilişki geliştiren ülke ya da şirketlerle kendisi ticari ilişkilerini kesiyor. Bunu göze alamayan ülke ya da şirketlerin çoğu, Küba ile ticari ilişki geliştirmemeyi yeğliyorlar ve bu gangster yöntemiyle ABD isteğini elde etmiş oluyor.

"mucho calor" (çok sıcak) olduğuna açıklar... Gittiğimiz her yerde en az bir vantilatör görmemiz mümkün. Elektronik eşyaların tamamı yurtdışından ithal edilmiş; Küba, bunları henüz kendi üretebilecek durumda değil.

Bütün yoksunluklara rağmen Kübalılar, büyük bir özveriyle ablukaya direniyorlar. Evet, tamı tamına 60 yıldır Küba ablukaya direniyor. Bunu da sosyalist bilinçten çok yurtseverlik bilinciyle yapıyorlar. Yani devrimin temel sloganlarından biri olan "özgür vatan" düşüncesi, bütün Kübalıların ortak noktası olmayı sürdürüyor. Zaten Küba'ya baktığınızda bağımsızlık düşüncesinin günlük

heykeline ise rastlayamıyorsunuz bile; çünkü Fidel, bunu kesin bir dille reddetmiş. Che'nin bir halk kahramanı olduğunu, onun büstlerinin ve heykellerinin yapılabileceğini; ama kendisinin bir devlet adamı olduğunu ve buna gerek olmadığını yaşarken vasiyet etmiş. Ve görünen o ki, bu vasiyete hala uyuluyor. Bazı devlet dairelerinde Che'nin asılı resimlerine de rastlıyorsunuz; ama bunlar öyle resmi olarak çerçevelenip asılmış resimler değil, Che'nin gülümseyen, doğal resimleri...

Görünen o ki, Küba halkı kendisini daha çok Jose Marti ile özdeşleştiriyor; onun düşüncelerini ete kemiğe büründüren ve bağımsızlığı kazanan, bunu sosyalizmle kaynaştıran ve bu bayrağı yere düşürmeyen lider olarak Fidel'i görüyor (Biz oradayken katledilişinin 61.yılı için ulusal yas ilan edilen Frank Pais'i de unutmamak gerekiyor) ve emperyalist-kapitalist sisteme karşı durmak bilmeden savaşıyan enternasyonalist bir savaşı olarak da Che'yi kendisine örnek alıyor.

Devam Edecek...